

BIJDRAGEN AAN HET THUISLAND

Originele Engelse versie: [Giving back to our motherland | Plum Village](#)

Deze brief is geschreven door Thay (toen in ballingschap in Parijs) aan zijn maatschappelijk werkers in Vietnam, nadat hij het nieuws had gehoord van het tragische overlijden van Thay Chau Toan, een geliefde student en de directeur van de School voor Jeugd voor Sociale Dienstverlening (School of Youth for Social Service, SYSS). Vertaald vanuit het Vietnamees.

18 juli 1974

Mijn lieve jonge broeders en zusters van de School voor Jeugd voor Sociale Dienstverlening,

Vanmorgen las ik een brief die vanuit ons thuisland naar mij was verstuurd en waarin bezorgdheid werd gedeeld over de verdienste van het land waar de School voor Jeugd voor Sociale Dienstverlening (SYSS) is gevestigd. Zorgen over Feng Shui (phong thuy, dia) komen altijd naar boven als er slechte dingen gebeuren met de school. Het betekent niet dat ik niet geloof in Feng Shui, maar ik denk dat de geest belangrijker is dan Feng Shui. In welke richting moet de Phap Van Tempel het beste staan? Natuurlijk moet hij gericht zijn naar de mensen. Dat hij met zijn rug naar de mensen toe zou staan, zou toch belachelijk zijn, nietwaar?

Ons vaderland heeft de afgelopen 30 jaar zoveel tragedies meegemaakt. Maar was het vanwege slechte Feng Shui? Waren de Tempel van de Allerhoogste Harmonie (in Hué), het Voorzitterspaleis (in Hanoi) en het Presidentieel Paleis (in Saigon) in de verkeerde richting geplaatst? Volgens de Feng Shui-deskundigen moeten we waarschijnlijk de opstelling van alle administratieve gebouwen van alle niveaus veranderen, zowel centraal als lokaal.

Maar we weten dat de geest belangrijker is dan Feng Shui: oorlogen en tragedies komen voort uit de menselijke geest. "Vrede in zichzelf, vrede in de wereld" - iedereen weet dat, maar niet veel mensen beoefenen het. De spreekwoorden "noi da xao thit" (vechten onder geliefden is als onze eigen huid koken) en "ga mot nha boi mat da nhau" (als kippen van dezelfde stok met elkaar vechten) zijn bekende spreekwoorden bij kinderen, maar veel volwassenen weten niet hoe ze die principes moeten toepassen op het interne gevecht.

Veel mensen stierven, veel mensen raakten gewond. Zodra er een verlies was, voelde ons hart ook verlies en verwondingen. Huong en Vinh raakten gewond en zijn nu bij mij. Ze dragen de verwondingen in hun lichaam, maar de verwondingen in mijn hart zijn net zo pijnlijk als die van hen. Lien, Huy, Vui, Hy, Tuan,

Tho, Lanh, de novice Nhat Tri en zijn zeven teamgenoten, zuster Nhat Chi Mai, de monniken Thanh Van en Chau Toan, ... en Dieu, Xuan, Ke, Ut, Lanh, Ngoc, Nguyen, Trieu, Ky. Wie zijn wij die het verlies kunnen vermijden, terwijl de hele natie de pijn en het lijden moet doorstaan? Wij delen in het verlies van ons volk, en betalen onze bijdrage, net als iedereen. Hoeveel mensen zijn er gestorven door oorlog en haat? De gewonden of doden onder ons waren degenen die de haat niet hadden verspreid. In juli 1967, toen ik het nieuws hoorde dat Hy, Tan, Tho en Lanh waren gedood, schreef ik:

*In uw aanwezigheid, landgenoten, broeders en zusters,
Laat me de lichamen van mijn broeders terugbrengen naar ons moederland.
Laat me het bloed van mijn broeders terugbrengen naar ons moederland...
Dit kuise bloed en deze zuivere lichamen, die onze naam nooit bevuild hebben.*

*Laat me hun handen teruggeven aan de mensheid,
Handen die niet vernietigd hebben.
Laat me hun harten teruggeven aan de mensheid,
harten die geen haat in zich droegen.*

*Wat betreft de huid van hun lichaam,
Laat me deze aan jullie teruggeven, landgenoten,
de huid van vier personen die nooit het vlees van een dier
in zijn eigen huid hebben gekookt...*

*Gebruik alsjeblieft de huid van mijn broeders,
om die open wonden in het vlees van ons volk te herstellen...
het immense lichaam,
dat in doodsangst vertoeft.*

Degenen die gewond zijn geraakt of zijn overleden hebben deze afloop met een geest vrij van haat aanvaard. We hebben geluk dat onze handen nooit met het bloed van mensen zijn bezoedeld. Onze bijdragen zijn klein en verwaarloosbaar geweest, maar we hebben geweld weten te vermijden. Dat wetende heb ik aanbevolen dat we niet in wanhoop zouden vervallen. Dat heb ik jullie aanbevolen, en ook aan mezelf.

We houden van degenen die zijn overleden, en ook van degenen die nog in leven zijn. We moeten met elkaar leven in dankbaarheid en vrijgevigheid. Leef niet op zo'n manier dat je spijt voelt wanneer een van je collega's is overleden. Niemand van ons wil zo leven dat we hun eten en drinken beperken terwijl ze nog in leven zijn, maar dat we ze wel uitgebreid eten en drinken geven op het altaar als ze zijn gestorven. Dat eten en drinken komt enkel maar de vliegen ten goede.

We leven vaak in vergetelheid. Door kleine vormen van wantrouwen geven we elkaar geen liefde en zorg. We dienen om ons diepste verlangen te bevredigen, niet om op te scheppen over onze daden of om verdiensten te verwerven. Zelfs als onze medewerkers niet kunnen werken zoals wij dat kunnen, is dat geen reden om onze inzet te verminderen. Ik heb gehoord dat jullie heel goed hebben gewerkt, en toch is dat voor ons niet voldoende om blij mee te zijn. Goed werken is niet het belangrijkste. Het belangrijkste is onze liefde voor elkaar en ons vermogen om gelukkig samen te leven. Als je voor de vrede werkt is het niet meer dan natuurlijk ook vrede op te bouwen in onszelf en binnen onze familie.

Ik denk aan de SYSS als aan een familie, en daarom richt ik me tot jullie als jongere broers en zussen. Anders zou ik me tot jullie richten als maatschappelijk werkers. Het is niet zo dat ik dichterbij afgestudeerden uit de eerste klas sta dan bij afgestudeerden uit de tweede of derde klas. Er zijn mensen die ik nog niet ontmoet heb, maar ik voel me toch ook verbonden met hen als ik aan hen denk. Ik denk dat er waarschijnlijk leden van de 3e klas zijn die opener en minder gehecht aan hun eigen ideeën zijn dan de leden van de 1ste klas. De leden van de verschillende afstudeerclasses zijn allemaal lid van SYSS. Elke afstudeerklas accepteert de principes van geweldloosheid en verzoening.

De SYSS is slechts een vlot dat ons naar de andere oever van dienstbaarheid brengt. Het is geen erfgoed om te bewaren, geen standbeeld om voor te buigen, en geen "zelf" om te decoreren met medailles. Jullie moet je geen zorgen maken over het verlies van SYSS, maar jullie moeten je wel zorgen maken over het verlies van mededogen en de wil om te dienen. Als je ziet dat de SYSS jou het moeilijk maakt om te ademen, dan kun je er beter mee stoppen. Je kunt je ideaal van medeleven ook buiten SYSS realiseren. Er zijn veel mensen die niet meer tot de SYSS behoren, maar hun leven staat nog steeds in dienst van hun geweldloze idealen.

Beste allemaal, ik ben erg verdrietig. Chau Toan beloofde me dat hij wat land zou vinden om daar een dorp voor de SYSS te bouwen, waarin ieder van ons een stuk land zou krijgen om een huis en een tuin aan te leggen. Waar we ook heen gaan, we zouden altijd een huis en een tuin hebben om naar terug te keren, om ons aan te herinneren, om lief te hebben. Ik was van plan om hem te ontmoeten en hem te vertellen dat hij mijn perceel niet ver van het zijne moest aanleggen, en dat hij alle bomen die mooi waren, moest bewaren. Ik droomde ook van de mooie keien in het dorp en de beekjes die er doorheen zouden lopen. Ieder van jullie zou dan ook een perceeltje land hebben. Dus ik zou er een hebben, en Vinh, Huong en Thay Chau Toan zouden er ook een hebben. We zouden veel kleine parken aanleggen. Ons dorp zou fris en rustig zijn als mededogen. Ik had het gevoel dat Thây Chau Toan met jullie samen een mooi dorp kon maken omdat hij zo'n goede kunstenaar was. Hij was de monnik met het grootste talent voor bloemschikken die ik ooit heb ontmoet.

In het verleden hadden we de Hermitage van Geurende Palmbladen (Phuong Boi Am) als een toevluchtsoord voor de SYSS. Toen de site van de Geurende Palmbladen niet meer veilig was hadden we de Bamboebos Tempel (Chua Truc Lam in Go Vap). Ik ben er zeker van dat jullie de kans hebben gehad om tot

rust te komen op een van deze spirituele plekken. Maar nu Thay Chau Toan niet meer bij ons is, is er een prachtige, grote boom omgevallen. Het Dorp van SYSS, dat ik Dadelpruimdorp (Lang Hong) zou willen noemen als we veel Dadelpruibomen planten, of Pruimdorp als we veel Pruimbomen planten, was nog niet gerealiseerd toen hij ons verliet. Ik zit vast buiten Vietnam en kan niet meer terug. Ik ben verontrust en voel me er verdrietig over. Ik kan jullie niet veel helpen, zelfs als ik regelmatig een brief aan jullie schrijf kan ik nog steeds niet voldoende voor jullie doen.

Maar op een of andere manier zullen jullie een manier vinden om het Dadelpruimdorp te bouwen, nietwaar? Ik zal broeder Thieu, de nieuwe directeur van SYSS, schrijven. We zullen een gedenkpark aanleggen ter ere van zuster Nhat Chi Mai, Thanh Van, Thay Chau Toan en andere broeders en zusters. Zoek alsjeblieft een plek met goede grond, groene bomen, rotsen en water. Ik hou ervan om die dingen om me heen te hebben. Het zijn de allermooiste zaken en ze kunnen ons helpen om onze wonden te helen. Geef me alstublieft een stukje land. Ik zal er een huis bouwen, en er omheen zal ik veel groenten en kruiden planten zoals dille, pepermunt, balsemmunt.... En als je me bezoekt, zal ik je een kom soep aanbieden met dille er overheen.

Elk jaar kunnen we dan minstens een maand oefenen zonder projecten te hebben. Elke dag kunnen we in contact komen met rotsen, bomen, water en met onszelf. Groenten planten, spelen met kinderen, onszelf terugvinden, wonden genezen, onszelf toerusten met mededogen om weer te kunnen dienen. Ik zal het dorp voor jullie beschermen. Ik zal naar de poort van het dorp gaan om jullie te begroeten, om naar jullie zorgen en verhalen te luisteren. Dan zal ik je naar jullie huis leiden. Die middag kunnen we een welkomstfeest houden, waarbij we de kinderen uitnodigen om te zingen. Ik zal de gedichten voorlezen die ik heb geschreven over mededogen en jullie harde werk en jullie liefdevolle handen, en zal al die prachtige bloemen die jullie hebben doen groeien op het pad van dienstbaarheid, prijzen. Ik zal oudere broeders en zusters meenemen, en moeders om voor jullie te zorgen als jullie ze nodig hebben.

Ik kende Thay Chau Toan toen hij 8 jaar oud was. Hij kwam naar mijn klooster (Tu Hieu) op de berg Duong Xuan om bloemen te plukken voor de voorouderceremonie in de Tra Am Tempel. Hij was toen een jonge novice genaamd Hoa. Hoa klom in de plumeria boom, maar een tak brak af, hij viel uit de boom en brak zijn scheenbeen. Thay Mat The (auteur van de Geschiedenis van het Vietnamese Boeddhisme) bracht hem naar het ziekenhuis en bleef daar urenlang bij hem.

Later ging Hoa studeren aan de Bao Quoc Boeddhistische School in Hué en kreeg hij de naam Hoang Minh en de dharmanaam Chau Toan. In 1952 nodigde ik hem uit om naar het Zuiden te komen, vreemde talen te studeren en bij mij te wonen. Hij schreef verschillende korte verhalen. Op een keer vertelde hij me het verhaal "Gemiste afspraak" dat hij van plan was neer te schrijven (of dat hij had neergeschreven maar waarvan hij de transcriptie was kwijtgeraakt). Het verhaal gaat als volgt:

“Een arme jongen moest zijn moeder verlaten om de kost te verdienen in een verafgelegen plaats. Op een dag kreeg hij het nieuws dat hij naar een ander dorp zou gaan om te werken, en de trein zou langs zijn oude dorp rijden. De jongen schreef toen aan zijn moeder: "Lieve moeder, aanstaande maandag kom ik vijf minuten langs ons dorp. Ga alsjeblieft naar het station zodat ik je kan zien. Ik mis je zo erg. En breng alsjeblieft wat heerlijke rijstkoeken mee die je hebt gemaakt, ik heb al zo lang niet de kans gehad om ervan te genieten. De trein stopt maar voor vijf minuten." De jongen keek uit naar die dag. Nog vijftien minuten, dan stopt de trein bij het dorp. Hij werd rusteloos. Hij keek naar buiten en daarna liep hij naar de deur. De trein maakte een groot lawaai en stopte. Hij keek om zich heen, maar zijn moeder was nergens te zien. Een minuut, twee minuten, drie, dan vier minuten. Hij keek over de zandweg naar het station. Daar was niemand.

Na vijf minuten zette de trein zich weer in beweging. Zijn ogen waren nog steeds gericht op de onverharde weg. Er was nog steeds niemand. De trein bewoog sneller. Hij hilde. De tranen maakten de bamboerijen en de dorpsweg onzichtbaar. Plotseling veegde hij zijn tranen weg. Op de rode, stoffige dorpsweg liep een vrouw met een mandje op haar hoofd. Het was zijn moeder. Toen ze de trein zag wegrijden, stopte ze en keek ernaar. Hij zwaaide naar zijn moeder, maar de trein was al te ver weg. Hij kon zijn moeder zien, maar zij kon hem niet zien. Terwijl hij in de trein stond hilde hij en de tranen kwamen als regen naar beneden. Een passagier nam zijn hand en leidde hem terug naar binnen de wagon in.”

Twee maanden geleden na een retraite schreef Thay Chau Toan het volgende aan mij: “Ik wens dat ons land vrede kan hebben, zodat ik naar Quang Binh kan gaan om mijn moeder te zien. Ik hoop dat zij nog leeft.” Ik weet niet of zijn moeder nog in leven is of niet, maar als ze dat wel is, heeft zij helaas deze afspraak gemist. Op 24 juni 1974 overleed Chau Toan, op de dag dat ik de afspraak maakte om hem in Vientiane (Laos) te ontmoeten om over de oprichting van het Dadelpruimdorp te praten. Maar ik kon hem niet meer ontmoeten. Na het horen van het nieuws heb ik mijn deur een dag lang op slot gedaan. Ik voelde me als een boom die gekapt was. Ik stuurde een telegram naar huis om jullie te troosten, maar ik vond zelf nergens troost. Waarom bestaan zulke pijnlijke "gemiste afspraken" in dit leven?

Ik lees gebeden voor Thay Chau Toan, voor mezelf, en voor jullie. Wanneer ik deze woorden voor jullie schrijf is het buiten erg winderig. Neem alsjeblieft nu een paar dagen rust. Laten we diep naar elkaar kijken zodat we meer van elkaar kunnen houden.

Ik stuur jullie al mijn liefde en vertrouwen,

Nhat Hanh

